

[Formanden.]

gens 18. session, 3. del, der ventes at træde sammen den 23. januar 1967.

I skrivelse af 8. d. m. anmoder økonomiministeren om, at der for tiden indtil 30. juni 1970 blandt folketingets medlemmer må blive nyvalgt 2 medlemmer til lønningrådet i stedet for Holger Eriksen og Jørgen Langkilde, der er udtrådt af folketinget.

Jeg skal her afbryde mødet.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 14 med følgende dagsorden:

Fortsættelse af første behandling af:

Forslag til finanslov for finansåret 1. april 1967-31. marts 1968.

Mødet hævet kl. 12⁵.

5. møde.

Fredag den 9. december kl. 14.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1967-31. marts 1968.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 145).

Forhandlingen genoptoges.

Stats- og udenrigsministeren (*J. O. Krag*): Det er naturligt, at man fra alle sider under denne debat har været inde på en vurdering af valgets resultat.

Jeg lagde mærke til, at hr. Hilmar Baunsgaard især beskæftigede sig med de partier, der havde lidt tab, og det er naturligt, da han jo er ekspert på det område. Der var også dem, der var inde på en sammenligning mellem socialdemokratiets tab og den borgerlige gruppes tab. Jeg tror nu oprigtigt talt ikke, de to parter har noget at lade hinanden høre. Hvis man gør det op i

stemmer, tabte socialdemokratiet 33.000 stemmer, og venstre, de konservative og de uafhængige mistede 35.000 stemmer, så det er vist meget svært at stille det op, som om det er socialdemokratiet, der er valgets taber. Jeg synes ikke, vi har ret meget at lade hinanden høre; det ligger vel nærmest sådan, at VKUs tab og socialdemokratiets tab så nogenlunde er lige store.

Man kan også opgøre det i mandater: socialdemokratiet mistede 7 mandater, den borgerlige gruppe mistede 10 mandater. Hvis man tager det på den måde, er den borgerlige gruppes tab altså betydeligt større eller i hvert fald bemærkelsesværdigt større end socialdemokratiets; men det er klart, at en del af mandattabet skyldes urepræsenterede stemmer, så derfor er det vel rigtigere at opgøre udfaldet af valget i tab af stemmer, og dér er det altså godt 33.000 for socialdemokratiet og godt 35.000 for VKU-gruppen, og dermed kunne man vel egentlig lade det ligge.

Flere af ordførerne, bl. a. hr. Poul Hartling, var inde på min udtalelse om, at valgets resultat var uforudset og overraskende. Det synes jeg også er rigtigt, det var det. Det var ikke for mig uforudset eller overraskende, at der kunne komme et flertal bestående af socialdemokratiet og SF, men jeg synes, jeg har ret i, at udsvingene var overraskende store. Jeg tror ikke, nogen havde ventet, at SF ville fordoble sit mandattal, og jeg tror ikke, nogen havde ventet, at den borgerlige gruppe ville lide så stor en tilbagegang, som den gjorde, en tilbagegang, som altså nogenlunde svarede til den nedgang, der skete for socialdemokratiets vedkommende, og som jeg da naturligvis beklager.

Hr. Poul Hartling citerede mig for, at jeg havde sagt, at der i løbet af valgnatten gik noget op for mig, noget, som morgenen efter valgslaget stod helt klart for mig. Og det er rigtigt, det vedkender jeg mig. Det, der gik op for mig, var formentlig det samme som det, hr. Poul Møller udtrykte ved at sige, at tyngdepunktet i dansk politik blev forskudt på en afgørende måde. Det var vel det, vi alle sammen, der sad og så valgresultaterne strømme ind på TV-skærmen, efterhånden blev klar over. Og det er vel, når man ser en sådan afgørende forskydning af tyngdepunktet, for nu at anvende hr.